

Etapa 3

De l'Àrea d'Esplai del Corredor al Coll de Gironella

Aquesta etapa transcorre tota per la Comarca del Maresme. Passem per Canyamars (Dosrius), Dosrius, Argentona, Cabrera de Mar, Cabrils i Òrrius. Acabem a la cruïlla dels termes de Cabrils, Argentona i Òrrius.

- **Àrea d'Esplai del Corredor.** L'Àrea d'Esplai del Corredor és un equipament d'ús públic situat a l'àrea més freqüentada del Parc del Montnegre i el Corredor, amb uns usos ben establerts, i amb una funció social consolidada. L'equipament està en funcionament des de fa més de vint anys.
- (A prop) **El Forn del Vidre.** Masia aïllada de planta rectangular, que presenta una coberta de teula àrab de dues vessants, amb el carener paral·lel a la façana principal, i consta de planta baixa i pis. La façana principal, orientada al sud-est, presenta un portal d'accés rectangular amb els brancals bastits amb carreus de pedra i la llinda gravada amb l'any 1738. La masia formava part de les propietats de la família Arenes, una de les més antigues i importants del veïnat del Far. La primera referència documental directa la trobem en un plànol cadastral dels termes de Dosrius i Canyamars, elaborat l'any 1853. Pel que fa al topònim amb el que es coneix la masia, cal dir que fa referència a la hipòtesi que hi havia dos forns de vidre a la zona. Documentalment hi ha notícia que al segle XVI hi havia un forn de vidre entre Dosrius i Mataró, que fabricava un vidre molt fi i de gran qualitat.
- **Coll de ca l'Arenes.**
- (A prop) **Escola de Natura de ca l'Arenes. Ermita de ca l'Arenes.** Ara integrada a la casa, havia estat lloc de culte particular i també del veïnat del Far en alguna època. Esmentada per primera vegada en un document del 1525, que fa referència a la consagració de la capella de ca l'Arenes. 40 anys després es va encarregar la confecció del retaule major a Joan Baptista de Lisboa, autor també del retaule del Santuari del Corredor. Malauradament, el de ca l'Arenes va desaparèixer durant la Guerra del 1936.
Al llarg de la història, ca l'Arenes ha estat una de les grans masies del Far. El seu propietari al s. XVI, Salvi Arenes, fou el primer impulsor del Santuari del Corredor. La masia actual aparenta ser del s. XVII, però a dins hi ha elements d'una construcció anterior. D'ençà del 1980 és la seu de l'Escola de Natura del Corredor.
[Per a més informació.](#)
- (A prop) **Puig Aguilar.** Muntanya de 528 metres que es troba al municipi de Dosrius.
- **El Safareig de la Barca.** Estructura aïllada de planta rectangular coberta per l'abundant vegetació que caracteritza la zona. Està bastida amb maons i presenta un revestiment lliscat a l'interior, tot i que força degradat. A la banda del camí es conserva un tram d'un tub per a l'aigua de desguàs de l'estructura.
Segons les fonts orals, l'estructura presentava unes mides aproximades de 10 m d'amplada x 20 de llargada i uns 2 metres d'alçada. Tot i que popularment és coneguda com a safareig, es tracta d'una bassa d'abastament d'aigua i reg de conreus. L'aigua provenia del canal del Sot del Gall. El topònim amb el que es coneix l'estructura prové del fet que, a mitjans del segle XX, la família Prats, propietària dels terrenys, hi tenia una barca. Quan plovia i el cabal de la riera s'incrementava utilitzaven la barca per navegar-hi.
- (A prop) **Pou de Glaç de Canyamars.** Pou de glaç de can Galzeran o pou de glaç de can Prats. Pou aïllat de planta circular i estructura cilíndrica, cobert amb una cúpula semiesfèrica de maons plans a l'interior i teula àrab a la part exterior, amb un ràfec perimetral. L'estructura es troba semisoterrada en el terreny, en una zona amb desnivell. En origen, la meitat de l'alçada del pou estava soterrada, però amb la darrera intervenció es van buidar les terres de la banda de ponent.
La indústria del gel es desenvolupà a Catalunya entre els segles XVI i XIX. S'utilitzava el gel per conservar els aliments, tractar cops i refredar begudes, entre d'altres. Era transportat en carros i protegit amb palla i es viatjava de nit per evitar la calor de dia. Aquests pous es deixaren d'utilitzar a principis del segle XX.
L'anterior propietari del pou explica que el seu avi sempre explicava que les darreres carrerades de glaç foren enviades a la Diputació de Barcelona, per a les recepcions oficials, tot i que no hi ha constància de l'any. El pou és propietat de l'ajuntament de Dosrius des de l'any 2007. Ha estat restaurat i l'entorn arranjat, creant una petita àrea de lleure al costat. Podia emmagatzemar 726,6 metres cúbics de glaç i a la bassa s'hi

De l'Àrea d'Esplai del Corredor al Coll de Gironella

podien embassar 89,69 metres cúbics d'aigua i gel. En l'actualitat s'utilitza com a sala de concerts o com a espai multifuncional (entre d'altres s'hi han fet casaments). [Per a més informació.](#)

- **Canyamars.** Canyamars és agregat a Dosrius d'ençà del 1717. La seva població es reparteix entre masies, urbanitzacions i el nucli antic, on es mantenen algunes cases centenàries.
- (A prop) **Església parroquial de Sant Esteve de Canyamars.** Esmentada ja al 1334, tot i que d'origen força anterior, ja que conserva alguns elements del romànic. En un document del 1017 consten els "*linariis et canamaris de la Val de Duosrios in termino de castro de Monte Alto*". És remarcable el campanar d'espadanya amb quatre ulls construït el 1721. Fou ampliada al s. XVI, i ornada amb un retaule i altres peces valuoses, destruïdes el 1936. Celebren la festa major el primer cap de setmana d'agost.

JOAN DE CANYAMARS. Hereu d'una de les masies del poble, fou un lluitador remença que el 7 de desembre de 1492 volgué matar Ferran II i per ben poc no ho assolí. Cinc dies després fou passejat nu pels carrers de Barcelona dalt d'un carro, lligat en una creu i seguit per una multitud que contemplava com era mutilat de mica en mica per tal d'allargar-li l'agonia.

- **Font de Canyamars.** La font es va construir l'any 1976 donat que el nucli de Canyamars no disposava de cap font pública que reunís les condicions de cloració i potabilitat. L'aigua d'aquesta font procedia de la xarxa que abastava la urbanització de can Canyamars. Era coneguda com la font de la Cabina, pel que fet que hi havia una cabina telefònica al seu costat. Aquesta cabina hi era pels voltants dels anys 2003 i 2004.
- **El Molinot.** Restes d'un antic molí fariner que presenta una planta més o menys rectangular. Probablement, la resclosa d'on es captaria l'aigua estaria situada a l'alçada del Pou del glaç de Canyamars. Pel que fa al topònim del Molinot, cal dir que pot fer referència a un molí més antic, diferenciant-lo d'aquesta manera d'un de més modern construït en les seves immediacions. És probable que el molí deixés de funcionar a finals del segle XIX o principis del segle XX.
- **Font i safareig de ca n'Oms.**
- **Riera de Canyamars.** Jaciment paleontològic documentat per la troballa de les restes fòssils d'una molar M3 superior del maxil·lar dret d'un elefantid. Aquesta molar es va localitzar a una fondària d'entre 4 i 5 metres. Es tracta de la darrera molar que apareix en la vida de l'elefant. La peça està trencada en dos fragments i el desgast que presenta permet deduir que es tractava d'individu vell. Molt probablement, aquesta molar correspongui a un elefant antic.

Les troballes paleontològiques d'aquesta espècie estan datades entre el pleistocè i el würmià antic (de 75.000 a 60.000 anys).

Aquestes restes foren trobades durant les obres de construcció d'un pou de captació d'aigües per a l'Ajuntament de Dosrius, l'any 1991. L'autor de la troballa, un pouaire de les Franqueses del Vallès, cedí aquestes restes fòssils al Museu de Ciències Naturals de Granollers l'any 1994.

- (A prop) **Rukimón – Rucs del Corredor.** [Per a més informació.](#)
- (A prop) **Menhir de la costa de can Martorell o dels Olivers.** Menhir situat a la porta d'entrada de la finca, com a decoració, fora de context. [Per a més informació.](#)
- (A prop) **Cova sepulcral de la costa de can Martorell.** Espai d'enterrament col·lectiu de fa més de 4.000 anys, de l'època del Calcolític. [Per a més informació.](#)
- **Dosrius.** Dosrius és un municipi de muntanya de la comarca del Maresme. Està situat a la capçalera de la riera d'Argentona (dita allí de Dosrius), en el límit amb el Vallès Oriental. El municipi està format pels nuclis de Dosrius, Canyamars i Can Massuet-El Far. Extensió de 40,7 Km².

Els diumenges hi té lloc el mercat setmanal.

Habitants: Can Massuet del Far i el Far 2.479, Canyamars 1.187 i Dosrius 1.457 (total, uns 5.800 hab).

Si bé el topònim del municipi apareix documentat per primer cop el 963 com a Duos Rios, diversos descobriments arqueològics ja han demostrat presència de població durant el paleolític, així com

De l'Àrea d'Esplai del Corredor al Coll de Gironella

posteriorment de nuclis ibers. També hi ha constància arqueològica de la presència romana (sitges i tombes), i que a l'ermita de Sant Llop hi acamparen durant les incursions carolíngies.

El Castell de Dosrius, un del més antics de Catalunya, esdevé un enclavament estratègic a l'edat mitjana, i allotja la nissaga dels Dosrius, els Castellà i els Sentmenat. [Per a més informació.](#)

- (A prop) **Església parroquial de Sant Iscle i Santa Victòria.** L'església parroquial de Sant Iscle i de Santa Victòria de Dosrius, és esmentada des del 1304. És un ampli edifici d'estil gòtic i té un campanar de torre quadrada. La façana principal té la porta d'entrada amb relleus esculpits sobre fines columnetes motllurades; és coronada per una llinda, un arc de mig punt que aixopluga un semicercle en forma de petxina i un ull de bou. [Per a més informació.](#)

- **Font de Sant Sebastià.** Font aïllada situada al bell mig del carrer, en el mur de contenció d'una terrassa que forma cantonada amb la plaça d'Espanya. La font està col·locada a l'interior d'una fornícula d'arc rebaixat oberta en aquest mur i bastida amb un aplacat de pedra.

Es tracta d'una reproducció de les que es feien en època alfonsina, a finals del segle XIX. Aquesta font havia proveït d'aigua a moltes cases del poble, abans de la instal·lació de la xarxa d'abastament d'aigua de Dosrius entre els anys 1973 i 1975. Tot i que l'aigua que raja actualment prové d'aquesta xarxa, en origen l'aigua era una "deixa" de la Societat General d'Aigües de Barcelona al poble, com a conseqüència de l'acord amb l'Ajuntament per a l'explotació de les aigües de l'aqüífer de Dosrius (30.000 litres diaris distribuïts entre les font del Comú, font de la Plaça i font de Sant Sebastià). Segons les fonts orals, el nom de Sant Sebastià fa referència al vot de poble en honor d'aquest sant, que la població de Dosrius va fer després d'una epidèmia de pesta.

- **Meandre de la Riera de Dosrius.** Corba molt pronunciada que forma la riera de Dosrius, al seu pas per la banda de migdia del nucli urbà, entre l'aiguabarreig amb el sot de les Canals i el que es crea amb la riera de Rials. El meandre està delimitat per les plantacions de plataners i les zones d'horts, a la riba de tramuntana, i per un bosc d'alzinar amb llorens, a la riba de migdia. En aquest punt (de la mateixa manera que a bona part del curs fluvial), la riera està constituïda per una acumulació de sorral o areny que s'inunda amb facilitat. La vegetació de ribera està formada per oms, robínies, herbei, lledoners, saücs i gatells, entre d'altres espècies.
- (A prop) **Can Terrades del Molí.** Masia del s. XVII, d'arquitectura popular. [Per a més informació.](#)
- (A prop) **Can Misser Prats.** Es troba -avui enrunada- al terme municipal d' Argentona, al peu de la carretera que va a Dosrius, entre la mateixa carretera i la riera d' aquesta darrera població. A les seves immediacions hi ha un forn de calç i també un molí, instal·lació indispensable per a facilitar l'aliment indispensable, en una agrupació de masies, com hi ha en aquest sector. La propietat també és coneguda com can Belluguins. A les seves immediacions hi ha can Collet i, més amunt, can Jaumí.
- **Riera d'Argentona.** Es tracta d'una de les més llargues i amples de tota la comarca del Maresme. Rep altres rieres, torrents i rierols en el decurs del seu trajecte però es nodreix bàsicament de les aigües que provenen de les rieres del Far i de Canyamars i, abans d'arribar a Argentona, s'ajunta amb la riera de Riudemeia, la de Clarà i el Torrent dels Cirers. En el seu darrer tram, la Riera d'Argentona delimita els termes d'Argentona -concretament el Veïnat del Cros- i Mataró i, encara un xic més avall, abans d'arribar al mar, els termes de Cabrera i de Mataró.

És l'eix de tota una zona abans dedicada a l'agricultura de regadiu. Avui però més aviat continua essent l'eix però d'una zona industrial que comença a Dosrius, que segueix per Argentona i que acaba a Cabrera o a la mateixa Mataró.

L'etimologia del mot Argentona no és clara. Es parla d'un mot d'origen llatí o fins i tot tal vegada celta. Pot tenir alguna relació amb el tema d'un mineral o potser millor amb l'aigua i la seva aparença externa -d' "argent", "plata", "platejat"...- més el sufix "-ona" comú i característic de moltes localitats del nostre país. En qualsevol cas el mot és datat al 878.

Etapa 3

De l'Àrea d'Esplai del Corredor al Coll de Gironella

El denominat Camí de la Riera d' Argentona va vorejant la Riera, des del límit del terme municipal de Mataró fins al Camí del Mig.

- **La llegenda dels repicatruges d'Argentona**

Aquesta és la llegenda que ha deixat el nom de "Repicatruges" als argentonins.

Una vegada en un poble anomenat Argentona hi vivia un noi a qui mai li sortia res bé. Un dia el capellà li va dir que si volia una feina, ell li donaria una: tocar les campanes, ell no va dubtar i va acceptar la feina.

Quan ja portava temps treballant, el capellà li va explicar que havia de fer una feina molt important i li va dir: *Mira noi, demà vindrà el bisbe, i vull que sigui un dia molt important, o sigui que quan el vegis venir toca les campanes ben fort!* El capellà li va explicar que quan veiés una boira de pols pel camí podia començar a fer picar les campanes.

El noi estava tan nerviós per si s'equivocava que es va quedar a dormir allà. Llavors l'endemà quan estava esperant que vingués, va veure per la riera molta pols, ell es va pensar que era la carrossa del Bisbe que ja venia i va començar a tocar les campanes; però quan es va anar acostant més la polseguera, tothom va veure que no era el bisbe, sinó més aviat un ramat de truges!!

- **Riera de Clarà.** A l'inici de la Riera, es parla d'un jaciment de difícil adscripció ja que només es tracta d'una troballa solta d'època romana en aquest indret, molt a prop d'Òrrius.

- **Cementiri la Vall de Clarà.**

- **Font del Roure.** A la ruta de les fonts de la Riera de Clarà. També la podríem anomenar font del Roure de can Calau per diferenciar-la d'una altra amb el mateix nom dins d'aquest veïnat a tocar del terme d'Òrrius, ara seca i inoperant.

Podem admirar aquest idíl·lic racó decorat per roques pintades artísticament amb taques de líquens, moles i falgueres, com ara l'herba pigotera i la falzia negra.

L'entorn vegetal d'aquest racó, està dominat per petites alzines acompanyades d'altres espècies com ara el lligabosc, el bruc i el marfull.

- **Font d'en Quico.** A la ruta de les fonts de la Riera de Clarà. Ens trobem a l'esplanada de la font d'en Quico rodejats per un ambient màgic, conformat per diversos actors; capritxoses formacions granítiques de formes arrodonides, plataners plantats aquí i allà, que fan ombra i frescor a l'ambient, i fruiters com ara el nespre i el cirerer que acaben de conformar un escenari perfecte i atractiu per a les bestioles del lloc.

L'aigua abundant que raja permanentment abans regava uns horts més avall i ara calma la set dels habitants del bosc. Per això, a l'estiu i a primera hora del dia o a tocar de la vesprada, l'escenari està sempre acompanyat per una banda sonora de merles i cargolets.

- **Font del Castanyer.** A la ruta de les fonts de la Riera de Clarà. Aquesta font és una de les poques que no ha estat restaurada pel Grup de Fonts d'Argentona i es conserva tal com estava antigament. Recomanem no beure de les seves aigües, abans agradables, ja que per culpa d'unes feines de desbrossament es va malmetre la deu i ara tenen un lleuger regust fangós.

Destaquem d'aquesta font el castanyer amb diversos peus que tenim a tocar de la font i al qual deu el seu nom. Del castanyer s'aprofita pràcticament tot; les castanyes pel seu alt contingut en hidrats de carboni, en altres èpoques eren una important font d'aliment; l'escorça serveix per a l'elaboració de molts preparats farmacèutics per tractar faringitis, bronquitis, tos irritativa i diarrees; i per últim la fusta per a la fabricació de pals, estaques, planxes de revestiment i botes de vi.

- **Pla dels Alemanys.**

- **Font del Llop.** Gairebé sempre seca, l'aigua regalima sense broc per les parets d'una cavitat feta al pendent de la muntanya. A terra, només hi ha un basal de fang i unes poques pedres arrencades per delimitar la tolla. No obstant això, el camí sembrat de bruc i l'esplèndida vista sobre Burriac que hi ha a pocs metres justifiquen la visita. És ubicada a Argentona, al paratge anomenat de la Feu.

- **Cruïlla d'anar i tornar.**

Etapa 3

De l'Àrea d'Esplai del Corredor al Coll de Gironella

- **Plana del Passarell. El Monòlit.** Monòlit de granit de més de 5 metres d'alçària, tot d'una peça i molt ferm. Fou erigit el 1980 en commemoració del 500è aniversari de l'alliberament dels lligams senyorials de les viles veïnes amb la Baronia del Maresme. [Per a més informació.](#)
- **Castell de Burriac.** És un castell que s'alça sobre el turó de Burriac, al terme de Cabrera de Mar i tocant al d'Argentona. Per la seva situació és molt visible des de bona part del Maresme central. Com a cim de 392 m, està inclòs a la llista dels 100 cims de la FEEC.

És un castell medieval i té sota seu un antic poblat ibèric.

El castell va ser construït sobre una torre de defensa anterior, d'època romana. La primera documentació que ens mostra l'existència del castell data de l'any 1017, en un document que Berenguer Ramon I va rebre de la comtessa Ermessenda, la seva mare. Aleshores s'anomenava Castell de Sant Vicenç. La denominació Castell de Burriac apareix per primera vegada l'any 1313. Entre els segles XII i XIII van ser construïts la torre de l'homenatge, els magatzems i la capella. Va ser propietat de la família dels Santvicenç i a partir del segle XIV del llinatge Desbosc, ciutadans honorats de Barcelona i més tard nobles.

L'any 1471 el castell va passar a mans de Pere Joan Ferrer i des Torrent, que es feia dir "baró del maresme". La baronia del Maresme comprenia els antics termes de Mataró, Cabrera, Argentona, Vilassar i Premià, la jurisdicció sobre els quals va ser concedida a Pere Joan Ferrer pel rei Joan II. Les forques, símbol visible de l'autoritat de Pere Joan Ferrer, s'alçaven dalt d'un turó veí, conegut com el turó de l'infern.

El 1532 la propietat del castell va retornar a la família Desbosc, fins a l'any 1671. Cap al segle XVIII, el castell va deixar d'utilitzar-se definitivament, però no va ser fins al 1836 que va cessar l'activitat de la capella.

Fou comprat per l'ajuntament de Cabrera de Mar l'any 1990.

Actualment Cabrera de Mar recorda la figura del baró i la seva esposa, Elionor de Sarriera, amb dos gegants que surten a ballar tant a les activitats festives del municipi, com en d'altres sortides que es fan pel territori. [Per a més informació.](#)

LLEGENDA DE LES BRUIXES. La llegenda ens conta que el castell de Burriac va viure un moment d'esplendor en plena edat mitjana. Cavallers i trobadors de tots els llocs acudien a visitar-ho i rendien homenatge als seus senyors. Però amb el temps va ser abandonat. Les bestioles van poblar el castell. Fins que un dia els habitants de Burriac es van adonar que els dissabtes, quan es ponía el sol, començaven a succeir fets molt estranys.

Els camps quedaven arrasats per sobtades tempestes, els llamps mataven el bestiar o fins i tot la mar s'embrava i llançava grans onades contra els pescadors. Una part dels veïns va culpar d'aquestes desgràcies a quatre bruixes que, segons deien, havien fet del castell el seu refugi. La seva maldat era tal que el mateix Diable les tenia por. Una altra part dels habitants no creia aquestes històries sobrenaturals.

Entre incrèduls, un jove va dir que ell aniria al castell el següent dissabte i demostraria que tot eren supersticions. Per a la seva sorpresa, es va trobar les bruixes al costat d'un calder en ple ritual. Elles ho van descobrir i van començar a apallissar-lo fins que va quedar inconscient. L'endemà, es va despertar ple de ferides i va fugir a casa seva, fent-se la promesa que mai més seria un tafaner.

LLEGENDA DEL TRESOR. Un personatge molt famós va ser l'agressiu bandoler capità dels lladres anomenat Còrsec, i era el terror de tota la rodalia. Vivia bé amb els seus veïns perquè li pagaven diners per estar tranquils, però el Còrsec robava tots els viatgers dels camins prop de Burriac. Gràcies a tot el que robava, va fer una gran fortuna, i guardava en el castell els seus tresors, entre ells una cadira d'or.

Però vet aquí que el Rei ho va saber, i va enviar el seu exèrcit a capturar-lo. Quan menys s'ho esperava, en Còrsec es va trobar al castell tot voltat de soldats.

Com que va veure que més tard o més d'hora s'hauria de rendir, per una llarga mina sota la muntanya anava treient els tresors i entrava menjant, fins que els soldats van sospitar-ho i van trobar la mina.

Els soldats van haver de tirar a terra quatre pesades portes. El Còrsec va amagar la cadira d'or i els tresors que hi quedaven, després va apilar tota la llenya que tenia i va calar foc al castell.

Etapa 3

De l'Àrea d'Esplai del Corredor al Coll de Gironella

Va haver un combat i molts van morir, i una vegada apagat el foc, van remoure totes les runes per tal de trobar-hi els tresors, però mai més n'ha aparegut cap rastre. Encara que diverses persones l'han buscat durant segles, mai ningú ha donat amb el botí.

- **Capella de Sant Vicenç.** De la capella de Sant Vicenç queden restes de les voltes del temple. S'hi accedia des de dins del clos del castell i l'absis principal forma part del primer cercle emmurallat. Segons sembla, la part de la capella que resta és la part més primitiva, com la base de la torre i algunes parets, del s. XII.
- (A prop) **Roques d'en Vivó.** Aflorament granític situat entre el coll de Burriac i el turó de Cirés. Concretament, es tracta de leucogranits, granits de color clar formats per abundant feldespat potàssic i quars, que el fa més resistent a l'erosió que els altres materials de la zona, d'aquesta manera sobresurt formant un turó.
- **Bassa del Senglar.**
- **Rocar Més Alt.** Per un camí assolellat ens apropem a la zona coneguda com el Rocar Més Alt, un magnífic punt on contemplar el paisatge actual de Cabriels. Veiem edificacions, hivernacles i vies de comunicació. Els conreus abandonats evolucionen cap al bosc i la urbanització sembla momentàniament retinguda. La formació vegetal més representativa en aquest punt és el matollar i la brolla. Les brolles i els matollars són formacions arbustives baixes, denses i molt diverses que es formen allà on el bosc es va cremar i els conreus es van abandonar. Sovint estan recobertes per un estrat arbori dispers de pins i alguna alzina (poques) on dominen les estepes i els brucs, i en segon terme el romaní, l'argelaga negra i el cap d'ase. De 367 metres d' altitud, es troba a ponent del mateix Castell de Burriac, entre el Turó de Can Cirers, les Planes de Ca l'Abril i la Plana del Passarell. Al Rocar més Alt hi neix el que després serà el Torrent Roig, que va ja cap al terme municipal de Cabriels.
- **Mirador de Cirers.**
- (A prop) **Turó de Cirers.** Muntanya de 472 metres del municipi d'Argentona. [Per a més informació.](#)
- **Coll de Gironella.**
- **Quatre Camins.** Cruïlla de camins que ens porten cap a Clarà a Òrrius, el Coll de Porc, Argentona i Cabriels. Comença a dominar l'alzinar, amb presència de pins i roures.

NOTA: La informació de l'Ermita de ca l'Arenes ha estat extreta del llibre "60 ermites del Montnegre i el Corredor", editat per l'Associació Calella Marxa l'any 2022.